

IRENE
ZIMMERMANNOVÁ

EDISONOVA SLEČNA

NAŠE ~~GENIÁLNÍ~~ PRAŠTĚNÁ
UČITELKA

FRAGMENT

Slečna Edisonová – Naše (geniální) praštěná učitelka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Irene Zimmermannová
Slečna Edisonová – Naše (geniální) praštěná učitelka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

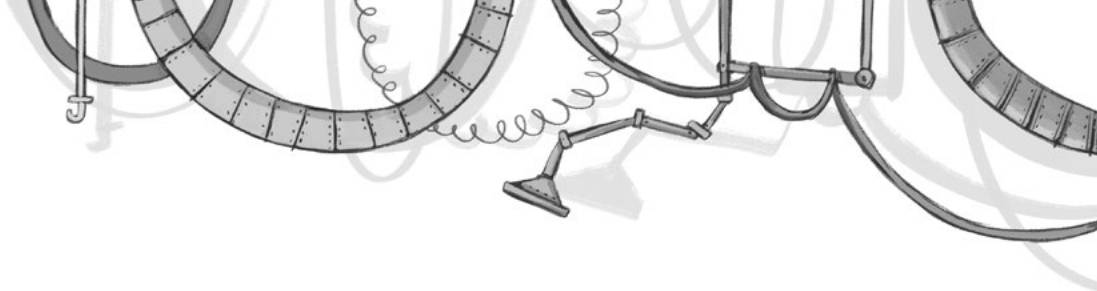

ALBATROS MEDIA a.s.

Irene Zimmermannová žije v Baden-Badenu a v dětské literatuře působí úspěšně již od devadesátých let. Nejprve psala dětské detektivky, ale úspěch jí přinesla především série *Freche Mädchen – freche Bücher!* (*Drzé holky – drzé knihy!*). Většina jejích knih byla přeložena, například do turečtiny, italštiny či čínštiny, dohromady do 14 jazyků.

IRENE ZIMMERMANNOVÁ

SLEČNA
EDISONOVÁ

NAŠE ~~GENIÁLNÍ~~ PRAŽTĚNÁ
UČITELKA

1. KAPITOLA

Najednou byla tady. Úplně zčistajasna. A přitom vůbec jasno nebylo. Na obzoru visely těžké mraky, z dálky se ozývalo tlumené hřmění, prostě to vypadalo na takovou hezkou malou bouřku. I když teď ještě samozřejmě vůbec nebylo jasné, jestli ta bouřka bude doopravdy malá a hezká. Pokud to dokázal Oskar posoudit, bude to spíš naopak.

„Paní Edisonová?“ zvolal překvapeně a zastavil se na úzké šterkové cestě.

Měl zvednutá ramena a nevěřicně mžoural. Je ta žena, která stojí vepředu u vchodu do domu, skutečně jeho učitelka angličtiny? No samozřejmě, je to paní Edisonová, ale vypadá úplně jinak než ve škole. Že by to bylo těmi brýlemi? Nebo dlouhými rudými vlasy? Nebo staromódními šaty z těžké tmavě zelené látky? Nebo stříbrnou broží na límci? Najednou si vzpomněl, co minulý týden po třídních schůzkách říkala Marlen (jeho máma): že si totiž

někteří lidé myslí, že je jejich nová učitelka angličtiny ve skutečnosti *čarodějnice*.

„Proč jdeš tak pozdě?“ Přistoupila k němu o krok blíž a zvědavě si ho prohlížela.

Oskar nervózně zamrkal. Plete si ho s někým? To se mu stalo už mockrát. Je totiž nenápadný žák a většina učitelů si ho nepamatuje.

„Proč jdeš tak pozdě?“ zopakovala, protože on stále ještě mlčel. Přišla k němu ještě blíž.

„Promiňte,“ vysoukal ze sebe Oskar a sklopil zrak, „myslím, že si mě s někým pletete.“

Nejraději by se otočil a utekl, jak nejrychleji by to jenom bylo možné, ale protože zezdola od jezera slyšel hlasy, jízlivé hlasy, které hlasitě a vítězoslavně řvaly: „Oskare Počůráнку, dneska tě dostaneme, neutečeš!“, zůstal pro

jistotu stát na místě. Je totiž vlastně docela jedno, jestli uvízne ve spárech čarodějnice nebo ho zmlátí **banda**

Vazounů. Nepříjemné je oboje. Zhluboka se nadechl. „Já jsem Oskar Krejčí ze 7. B,“ řekl. Sko-

ro to ale nebylo slyšet, protože se jim nad hlavami se strašným **řevem** přehnal tryskáč.

Podívala se nahoru. „To nebylo špatné,“ zamumlala uznale, „to bych měla také zvládnout. Ale teď zpátky k tobě,“ dodala, jako by Oskarovi četla myšlenky: „Pojď do domu. Už je dávno rozhodnuto. A zapamatuj si jednou provždy: Já jsem **slečna** Edisonová. Jinak bych ti musela...“

Kulaté brýle se zlatými obroučkami se jí svezly po nose a ona je energickým **pohybem ukazováčku** posunula zpátky na místo tak, jak to vždycky dělá i Marlen. To Oskara uklidnilo, tedy alespoň trochu, protože slečna Edisonová už dál nerozváděla, co všechno by mu musela udělat. O zlých věcech toho totiž zase nechtěl až tak moc vědět. Ze zkušenosti věděl, že prostě někdy přijdou a že je lepší o nich dopředu moc nepřemýšlet.

„Rozuměl jsi?“ zvolala.

Oskar sebou trhl. Přesně to na něj zakřičel Ota (jeho nevlastní táta), když mu minulé pondělí dal **pohlavek**. Byl to docela drsný pohlavek, a dokonce i Marlen mu řekla, že už to nikdy nemá dělat, jinak se může stěhovat.

„Ano, samozřejmě, omlouvám se,“ vykoktal ze sebe Oskar a zvedl zrak.

Teprve teď si všiml, že jsou dveře do domu dokořán otevřené a pokusil se zahlédnout, co je uvnitř. Ale všechno co viděl, byla jenom nekonečně dlouhá chodba, obložená

shora až dolů tmavým dřevem a osvětlená jenom slabým světlem zaprášeného lustru. Dost příšerné, pomyslel si Oskar.

Možná by bylo přece jenom lepší nechat se zmlátit gangem Vazounů, než navždycky zmizet v *čarodějnickém domku*. Protože to, že paní Edisonová, ne, vlastně slečna Edisonová, opravil se rychle, bydlí v čarodějnickém domku, to už slyšel taky. Všichni to vědí. Nebo si alespoň myslí, že to vědí, protože zatím se nenašel nikdo, kdo by to věděl doopravdy. Možná kromě pošťáka, pana Pankráce. Ale ani jemu se nepovedlo nakouknout alespoň na chvílku dovnitř do domku. Několikrát se o to pokoušel, ale tahle čarodějnice, jak jí říkal i on, zůstala neoblomná. Poštu dejte do schránky a vy táhněte k čertu! – to na něj zakřičela, když chtěl ze zvědavosti jednou brzy ráno nakouknout dovnitř kuchyňským okénkem. A takhle kleje jenom čarodějnice, pohoršoval se pan Pankrác, když Oskarovi dával balíček pro Otu. „Jak to, že taková ženská vůbec může být učitelka?“ dodal ještě.

To se stalo už před několika dny. To ještě Oskar netušil, že bude tady, uprostřed lesa stát přímo před ní. A přestože vlastně ani doopravdy na čarodějnice nevěřil – jsou přece jenom v *pohádkách* a na ty byl už jednoznačně moc starý – nebylo mu teď úplně do zpěvu. To, že čarodějnice existují jenom v pohádkách, je sice moc hezké, ale před ním teď stála slečna Edisonová, stále ještě ho pevně držela za

bundu a najednou jako by v sobě opravdu měla něco čarodějnického.

Mezitím se Vazounové přiblížili až nebezpečně blízko, hlavně Tobiáš Vazoun, který si na něj zase včera počíhal, když musel venčit Otova psa. A to ho ani vlastně doopravdy nevenčil. Doběhl s **Batmanem** jenom k nejbližšímu stromu, aby ho ten mrňavý mopslík mohl označkovat. Bohužel tam ale na něj čekal Tobiáš, nejstarší z gangu Vazounů, s podlým úsměškem na rtech, protože ho zase jednou převezl.

„Pojď dovnitř! Nebo to snad potřebuješ písemně?“ zeptala se ho slečna Edisonová netrpělivě. „Ale klidně si můžeš zůstat i venku, pokud se ti tady víc líbí.“ A otočila se tak rychle, až za ní vlasy jenom vlály.

„Ne, ne, už jdu!“ zavolal za ní Oskar.

Vzpomněl si, čím mu Tobiáš včera večer vyhrožoval: když neposlechněš, tak už ale fakt **něco uvidíš**. Tohle „**něco uvidíš**“ mu dost podrobně popsal, ale Oskarovi se podařilo zavřít uši. To je schopnost, kterou si natrénoval, a která byla dost užitečná. Sice teď nevěděl, co si na něj Tobiáš vymyslel tentokrát, ale jedno bylo jasné tak jako tak: zábava to zcela určitě nebude.

Ještě jednou se rychle podíval přes rameno – na konci štěrkové cesty se objevil Tobiáš a upřeně se na něj díval. Za

ním stáli jeho mladší bratři Fred a Simon, jejichž povyk zněl ještě vítězoslavněji než jindy – to už byl ale Oskar skoro v chodbě. Vzápětí se za ním ozval dutý zvuk, jak těžké dřevěné dveře zapadly do **zámku**.

„Bundu si můžeš pověsit támhle!“ ukázala mu slečna Edisonová a přátelsky se usmála. „Máme tu ještě další návštěvu.“

Oskar hledal v naprosto přeplněné šatně volný háček a snažil se nenápadně rozhlížet kolem. Nízká chodba byla obložená tmavým dřevem a na stěnách viselo paroží a vy-cpaní ptáci se strnulýma očima a s dokořán otevřenými zobáky. Oskar polkl. Jednoznačně to tady vypadalo jako v *čarodějnickém domku* a každopádně úplně jinak než u něj doma, v třípokojovém bytě v jedenáctém patře by-tovky, která už rozhodně zažila lepší roky.

Slečna Edisonová mezitím otevřela dveře na konci chod-by. Zamávala na Oskara, aby šel k ní. Podlaha pod noha-ma strašlivě **skřípala**. Slečna Edisonová zatleskala a zvo-lala do obýváku: „Máme ještě jednoho hosta!“

Hlasy v místnosti na okamžik utichly a všechny hlavy se otočily k Oskarovi. Zdálo se mu, jako by všechny ženy, které seděly kolem kulatého stolu u čaje a u sušenek sou-hlasně přikyvovaly, a dokonce si myslel, že zaslechl, jak někdo zamumlal „Oskar“. Ale to není možné. Nikdo ho

tady nemůže znát. Ale proč má tedy pocit, jako by společnost sedící kolem stolu už někde viděl?

„No? Co si dáš?“ zeptala se ho slečna Edisonová a ukázala na stříbrné podnosy uprostřed stolu. „Zázvorové sušenky? Hruškové muffiny? Nebo perník?“

Perník? Oskar se kouzl do spodního rtu. Vzpomněl si na *perníkový domek*, který mu loni Marlen koupila k Vánocům. Ten musím hned ochutnat, řekl tenkrát Ota a ulomil si ten největší kus perníku.

„Tak co?“ zeptala se trochu netrpělivě slečna Edisonová. „Od všeho trochu?“

S úsměvem, protože Oskar stále ještě neodpověděl, mu za tichého mumlání ostatních nandala na talíř zázvorové sušenky a dva muffiny. Na ně potom ještě položila perník ozdobený **bílou cukrovou polevou**.

„Díky,“ řekl Oskar a sedl si na jedinou volnou židli, vedle tlusté paní s šálou s třásněmi, která celou dobu něco hledala v kabelce a povídala si u toho se svojí sousedkou. Ale i když se hodně snažil, nerozuměl ani slovo z toho, o čem si ostatní u stolu povídali.

Chvilí tam jenom tak seděl a jedl. Nejdříve snědl dva muffiny, potom zázvorové sušenky a nenápadně se přitom stále rozhlížel kolem sebe. Místnost byla obložená dřevem až do stropu stejně jako chodba a byla plná starého nábytu-

ku. Skoro to vypadalo, jako by tady nějaké stěhovací auto jen tak vyložilo svůj náklad: vedle komody s desítkami zásuvek stál černý klavír, vedle něj třídvéřová skříň a pohovka s modrým potahem, o kterou byl opřený **pozlacený rám obrazu**.

Oskar zrovna přemýšlel, co by mohlo být v ošuntělém koženém kufru se stříbrným zavíráním, když se najednou otevřely dveře. A hned potom se zase zavřely. Na tom by v zásadě nebylo nic divného. Jenom tam **nebyl nikdo**, kdo by je otevřel a zase zavřel. Nikdo! A průvan tady rozhodně žádný nebyl. Ani by to vlastně nebylo možné, protože všechna okna byla zavřená. Oskar se otrásl. Bylo to, jako by dveře otevřel nějaký **duch**.

„Myslím, že je na čase, abychom našeho hosta požádali o malou laskavost,“ slyšel Oskar říkat slečnu Edisonovou.

Seděla naproti němu, na vysoké židli s opěradlem a se zeleným sametovým polstrováním. Její hlas zněl strašně příjemně. Ale on se nenechá zmást. Když se k němu a k Marlen tenkrát nastěhoval Ota, také na začátku mluvil takovým hlasem. Oskar nedůvěřivě vzhlédl od svého talíře.

„Tady!“ slečna Edisonová odsunula těžký svícen na stole stranou, předklonila se a podala Oskarovi něco, co vypadalo jako strašně široká zástrčka s kusem světlemodrého

kabelu. „S tím dojdi do elektra v Bachlerově ulici, jmenuje se to Elektro Král, pokud se nemýlím, a řekni, že chceš...“ Zarazila se a tázavě se podívala na tu tlustou paní naproti.

„... vyzvednout **dvaceti sedmi pólový střídavý přerušovač**,“ řekla žena a strčila mu do ruky papírek, který zjevně právě našla v kabelce. „Tady je to všechno napsané. A musí být každopádně **dvaceti sedmi pólový**. Rozuměl jsi? Je objednaný a už i zaplacený.“

Oskar se na ni zmateně podíval. Najednou všichni přestali mluvit a zírali na něj, jako by měl na nose bůhví co. Má vyzvednout střídavý a ještě něco? Jak se ten díl jmenuje? A proč si to slečna Edisonová vlastně nemůže zařídit sama? Neodvážil se ale zeptat.

„Jasně, zařídím to,“ zamumlal nakonec a vstal. Upřímně řečeno se mu ulevilo, že může jít pryč. I gang Vazounů mu v téhle chvíli připadal jako menší zlo.

„Nejpozději za dvě hodiny tě čekáme zpátky!“

Slečně Edisonové se opět svezly brýle z nosu a přísně se na něj zadívala svýma šedýma očima. Znovu přikývla. Položí jí **střídavý, a ještě něco s kabelem** přede dveře, zaklepe a potom okamžitě zmizí. A jestli je slečna Edisonová čarodějnice nebo ne – koho by to vlastně zajímalo?

Doma o tomhle bláznivém odpoledni nebude radši nikomu vyprávět, protože by mu pravděpodobně stejně ni-

kdo nevěřil. A to byla docela škoda, protože byl přece jenom zatím jediný, kdo vstoupil do čarodějnického domku. To by těžce zapůsobilo i na Otu. Tím si byl jistý.

2. KAPITOLA

Teprve když se strašně zadýchaný Oskar o něco později naklonil přes zábradlí a chvíli se díval do bublající vody lesní říčky, tak ho napadlo, že si za celou tu dobu ani jednou nevzpomněl na bandu Vazounů. Ale to se teď rychle změní, protože čtvrt Waldach byla jejich územím. Pravděpodobně si tady na něj Tobiáš a ostatní někde počkají. Oskar už to zažil mockrát.

Celou dlouhou cestu lesem běžel, jako by mu šlo o život, a i když už se dostal na silnici, stále raději nezpomaloval. Musí se teď chovat pokud možno co nejnápadněji; přebíhal z jednoho domovního vchodu do druhého, a jakmile zaslechl blížící se kroky, splynul s šedými zdmi domů. Jenom poslední metry do Bachlerovy ulice vzal **sprintem**, protože právě tady na téhle výpadovce ho už několikrát našli a dvakrát dokonce i chytili. Mezi zaparkovanými auty čekal na okamžik, kdy by mohl frekventovanou výpadovku přeběhnout. Kdyby byla krize, doběhne do pod-

zemních garáží šikmo přes ulici, ve kterých už se jednou schoval – a skoro už se rozeběhl...

„Jsi zatraceně rychlý,“ ozvalo se za ním udýchaně.

Oskar se rychle otočil, ale ruku, kterou automaticky zatál v pěst, nechal zase klesnout. Musel se přeslechnut, protože široko daleko nikdo nebyl. A to bylo dobré znamení – alespoň na první pohled. Ale kdo ví, co si na něj gang Vazounů tentokrát zase vymyslel.

„No teda! Málem jsem tě už nedohonila.“

Zmateně se rozhlédl kolem a praštil se rukou zezadu do hlavy. Samozřejmě ne tak moc, jako to dělá Ota, když nemá Oskar udělané úkoly dost rychle, ale přece jenom tak silně, aby to cítil. Možná má Ota výjimečně pravdu a opravdu to pomáhá při myšlení.

„Tak už konečně můžeme?“

Oskar se zadíval směrem, ze kterého hlas přicházel. A jak se mu zdálo, byl to **holčičí hlas**. Netušil ale odkud se bere. A vlastně to bylo jedno, protože tady kolem něj rozhodně nebyl ani živáček. Jak je ale tedy možné, že někoho slyšel? Hlasitě a jasně! A ne jenom jednou, dokonce třikrát! To se mu přece nemohlo zdát! Klekl si a přesvědčil se, že se pod žádným autem neschovává Tobiáš, ani nikdo další z bandy s pořouchlým a zlomyslným úšklebkem, který moc dobře znal. Oskar se narovnal.

„Mrzí mě to, ale trochu složitě se to vysvětluje.“

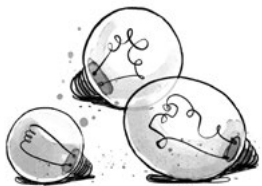
„Co to má znamenat?“ zakřičel rozzlobeně. „Kam ses schovala? Jenom si nemysli, že je to vtipné. A kdo vůbec jsi?“ Nikdo mu ale neodpověděl. „Haló!“ zkusil to ještě jednou. „Haló? A co se jako děje teď?“

Zdalo se mu, že slyšel zakašlání, ale ani nemrkl. Udělal jenom: „**Ha ha ha.**“ Tentokrát už se nenechá napálit. Prohlížel si ulici a připravoval se, aby mohl kdykoliv vyběhnout. Najednou si ale uvědomil, že ho někdo tahá za rukáv. Jenom... nikdo nikde nebyl!

„Skoro jsi vběhl pod auto!“

Oskarovi se zatočila hlava a nejradši by si jenom tak na chvíli sedl na chodník. Musím mít horečku, pomyslel si. Jasně, mám **halucinace z horečky**. Už se mu to jednou kdysi dávno stalo. Marlen mu o tom vyprávěla teprve nedávno. Jak tenkrát přišel do kuchyně a tvrdil, že v jeho posteli leží krokodýl s doširoka otevřenou tlamou a že si ho **potměšile** prohlíží. A nebylo možné mu to nijak vyvrátit.

Znovu se mu zdálo, že slyší zakašlání. A potom hlas pokračoval: „Můžeš se, prosím tě, trochu uklidnit? Jsi bílý jak stěna. Nechtěla jsem tě vyděsit, hned jsem ti řekla, že se to všechno těžko vysvětluje. Sedneme si někam? Na lavičku na zastávce autobusu? Jo a mimochodem, já jsem **Emma**. Z tvojí třídy. Vlastně bys mě měl znát.“

Emma? zamyslel se Oskar, který šel jako ve snu podél ulice směrem k autobusové zastávce. V čekárně se svezl na lavičku.

Jo, hlas zněl podobně jako ten Emmin. Vždycky sedí ve druhé lavici, vedle svojí kamarádky Sáry, má jedničku z hudebky a v nové hře školního divadla, která bude mít brzy premiéru, hraje hlavní roli. A to bylo všechno, co o ní věděl. Ale proč...

„Všechno v pohodě?“ zeptala se. Asi si sedla vpravo vedle něj na lavičku, tedy alespoň se odtud ozýval její hlas.

„V pohodě,“ odpověděl Oskar. „Všechno je, jak má být. Mluví se mnou Emma ze třídy. Sice není nikde vidět, ale je slyšet a je to všechno úplně normální a vede se mi výborně.“ Krátce se zasmál a projel si oběma rukama svými krátkými hnědými vlasy, které si ráno pomocí Otova gelu na vlasy složitě upravil alespoň do nějakého tvaru.

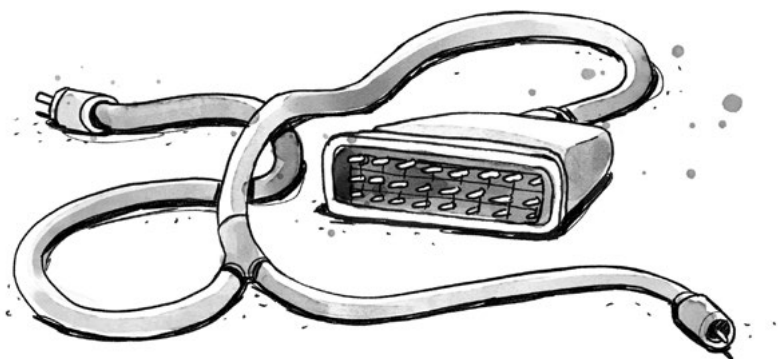
Vedle něj se také někdo zasmál, ale o dost veseleji. Oskar se opřel a zkřížil ruce na prsou. Pro mě za mě se ta banda může klidně objevit, pomyslel si. Mě už nic nepřekvapí. Musím prostě jenom zase začít jasně myslet. Vzpomněl si na tu věc ve své kapse. Do elektra zajde zítra ráno. Teď už bylo stejně hodně pozdě a Ota nesnáší, když přijde Oskar pozdě na večeri.

„Oskare, musíš mi prostě věřit,“ říkal hlas vedle něj. „Většina lidí si myslí, že je slečna Edisonová úplně normální učitelka. A potom jsou tady samozřejmě ty hloupé řeči o čarodějnici a tak. Ve skutečnosti je to ale **geniální** vynálezkyň. Vynalezla vrtulník, telefon, DVD přehrávač, samozřejmě že ne pod svým jménem, ale...“

„Jasně! Slečna Edisonová vynalezla vrtulník. Že jsem si to hned myslel!“ Oskar se jízlivě zasmál. „Takzvaný vrtulník slečny Edisonové.“ Začal oběma rukama mávat ve vzduchu. „Brum, brum, brum!“

„Ale co, myslí si o mně, co chceš!“ řekla Emma a znělo to trochu uraženě. „Ale je to pravda. Její nejnovější objev je **ZNS**. To je zkratka pro zneviditelňující skener, který jsme před pár dny vyzkoušely. Bohužel se přitom rozbil **střídavý přerušovač**, a proto...“

„... jsi neviditelná.“

„No konečně jsi to pochopil!“

Oskar se prudce narovnal. „**Neviditelná?** No ne-
nech se vysmát,“ řekl a poklepal si na čelo. „To je přece
totální blbost!“

Chvíli bylo na zastávce ticho a Oskar byl přesvědčený, že se o něj zase pokoušejí horečnaté halucinace. Zneviditelnovač? Jak ho mohlo vůbec něco tak nesmyslného napadnout? Jediné, co ho teď zajímalo, bylo, proč si namlouvá, že si povídá právě s Emmou? Jestli si dobře vzpomíná, přišla k nim do třídy loni a vlastně ji ani moc nezná. Je asi tak stejně velká jako on (takže spíše malá), má dlouhé tmavé vlasy a **minimezeru** mezi předními zuby. Toho si všiml, když spolu byli ve skupině na projektu, kdy se měli v rámci dějepisu celé dopoledne ptát lidí na Císařské ulici, jestli...

V kapse u kalhot mu zazvonil mobil. Oskar ho rychle vytáhl, krátce se podíval na displej a zase ho zastrčil zpátky. Když volal Ota, málokdy bylo o co stát. Většinou šlo o to, že se nějakým záhadným způsobem stalo něco nepříjemného nebo něco pokazil přímo Oskar. I když podle Oty bylo možné udělat všechny věci jenom špatně.

„A co teď?“ zeptal se hlas vedle něj.

Oskar obrátil oči v sloup. Už to zase začíná? Zdálo se, že Emma vstala, protože její hlas zněl teď zleva. Zastrčil mobil zpátky do kapsy. Rozhovor s Otou si odpustí; dnes už

toho má dost, má dost všech Otů a Emmy a ze všeho nejvíce slečny Edisonové.

Ozvalo se pronikavé zapískání a Oskar sebou cukl.

„**Ha ha ha ha**,“ udělal Tobiáš Vazoun, který stál najednou před ním, a trochu to znělo, jako by se snažil přezpívat stupnice. S úšklebkem se zakousl do jablka (jedl neustále jablka, protože jeho matka vlastnila bio obchod šikmo naproti škole) a potom vysokým obloukem vyplivl ukousnutý kus přímo na Oskarovu tenisku. „Věděl jsem to! Náš malý počůránek si musí taky někdy na chvíli odpočinout. A jeřda, vidím na tobě, jak jsi strašně osamělý.“ S rozkročenýma nohama si sedl vedle něj, nenuceně vyhodil jablko do vzduchu, zase ho chytil, ukousl si a požitkářsky **zamlaskal**.

Oskar ani nedýchal. Věděl, že obzvlášť nebezpečné jsou situace, kdy se Tobiáš tváří tak nevinně jako právě teď. Kde jsou vlastně Fred a Simon? Číhají v některém z vchodů, kdyby se náhodou pokusil utéct? Nepozorovaně – tedy alespoň si to myslel – se posouval dopředu a cítil, jak mu Tobiáš hodil něco do klína.

„Ještě tam kus je,“ slyšel ho Oskar říct. „Ale nezapomeň hezky vychovaně poděkovat.“

Oskar s odporem shodil ohryzek na zem, ale v tu chvíli už mu na klíně přistál další. „Aby nám náš malý počůrá-

nek trochu vyrostl!“ zahulákal Simon, který se zčistajasna objevil společně s posměšně se šklebícím Fredem, který měl v ruce zářivě žlutý plastový sáček s nápisem *Vazoun-bio pro život*. „Jablka jsou tááák zdravá. Přinesli jsme jich spoustu na přidání.“

Přiletělo další jablko a Oskar se příkrčil. „Co chcete?“ Snažil se, aby jeho hlas zněl klidně, ale nebyl si jistý, jestli se mu přece jenom trochu netřeše.

„Už máš mokré kalhoty?“ Tobiáš se smíchem celý otrásal. „Jasně, že máš. Proto se taky jmenuješ počůránek. Oskar Počůránek! A v třídnici je napsáno...“

„Sklapni!“ přerušil ho Tobiáš. „Drž laskavě pus, když tady něco řeším.“ S nakrčeným čelem – jako by o něčem usilovně přemýšlel – se otočil k Oskarovi. „Chceš opravdu vědět, co od tebe chceme? Ty kámo, vždyť už jsme ti to dávno řekli. A to taky platí. Přineseš nám...“

Dál se nedostal, protože mu najednou těsně kolem nosu proletělo jablko. „Zbláznili jste se?“ Tobiáš vyskočil. „Simone? Byl jsi to ty? Co to má znamenat?“

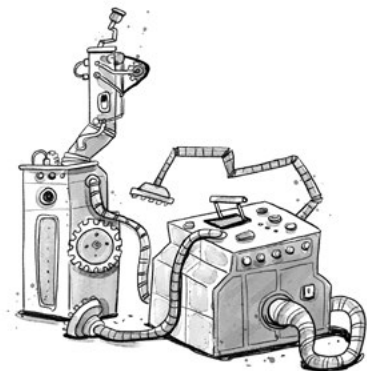
„A co jako? Já jsem vůbec nic neudělal!“ protestoval Simon, když se k němu jeho nejstarší bratr začal pomalu a nevrle blížit.

„Fakt! Nic jsme neudělali!“ zvolal také Fred. Naklonil se přes Simona, který byl o hlavu větší než on.

„Máte mě za pitomce? Náš počůránek to nebyl. Ten by si nic takového nikdy nedovolil a kromě toho jsem ho za celou dobu vůbec nespustil z očí. Takže to mohl být jedině jeden z vás. Kdo to byl? Až na to přijdu, tak to bude peklo, to mi věřte!“

„*Pojďme, zmizíme!*“ ozval se vedle Oskara šepot. Zatímco se banda Vazounů ponořila do polohlasné hádky, Oskar odběhl pryč.

3. KAPITOLA

Když měla Marlen dobrou náladu, škádlila Oskara tím, že jako malý nejdříve **nelezl** jako ostatní děti, ale rovnou běhal jako nějaký malý mistr světa. „Jako bys měl strach, že o něco přijdeš,“ říkala a Ota vždycky zamumlal, že zase tak skvělý běžec Oskar není. To ale nemá pravdu, protože on už ve své věkové kategorii dvakrát vyhrál přebor města v běhu na 800 metrů.

Teoreticky měl tedy Oskar ty nejlepší předpoklady bandě Vazounů utéct. Prakticky se ale už na další křižovatce vyskytl problém, a to přidušený **výkřik bolesti**, pravděpodobně od Emmy. Protože jinak nebylo nikde ani živáčka – tedy samozřejmě kromě Vazounů, kteří se stále ještě hlasitě dohadovali na zastávce. Oskar se zastavil. „Emmo? Co je?“

„Zatraceně! Špatně jsem došlápla. Ale to nevadí, běž dál. Rychle!“

V tom samém okamžiku si kluci Vazounovi všimli, že

jim jejich oběť utekla a rozeběhli se rychlostí, kterou by od nich nikdo nečekal. Fred a Simon odbočili hned na první křižovatce – asi chtěli Oskarovi odříznout cestu u Schillerova památníku – zatímco Tobiáš Vazoun běžel **dopáleně** přímo za ním. A nebezpečně se přibližoval, protože Oskar přišel o drahocenné vteřiny, když musel počkat, až vycouval nákladák z vjezdu.

„Tak a teď tě máme!“ slyšel zakřičet Tobiáše.

Neznělo to nijak moc našťavaně, spíš spokojeně, což ale na věci vůbec nic nemění. Oskar přemýšlel, jestli by se měl snažit přeběhnout na protější stranu ulice a tam nějak zmizet, ale zase tu myšlenku zamítl. Jakýkoliv útěk byl totiž v zásadě k **ničemu**, protože jednou ho banda Vazounů stejně dostane. A když ne dneska, tak zítra a nejpozději potom hned jak zase začne škola. Prudce se zastavil uprostřed chodníku a otočil se. Tušil, co se za malou chvíli stane.

Tobiáš Vazoun ale najednou z ničeho nic zpomalil, začal něco vykřikovat, měl zkřivený obličej námahou a zběsile kolem sebe mával rukama, jako by bojoval s nějakým neviditelným nepřítelem. Byl od Oskara jenom několik metrů. Ale najednou, když už stačilo, aby po něm šéf bandy Vazounů jenom natáhl ruku, klopýtnul, zuřivě zamáchal rukama ve vzduchu, jako by se potřeboval něčeho zachy-

tit – ale marně. S výkřikem se **natáhl** jak široký tak dlouhý na asfalt.

Oskar stál bez hnutí stále na tom samém místě. Nevěřicně se díval dolů na Tobiáše. Je to nějaký jeho nový trik, který má odvést jeho pozornost a Simon a Fred na něj za chvíli zaútočí zezadu? U Vazounů člověk nikdy neví.

„Zatraceně!“

To vypadlo z Tobiáše Vazouna a znělo to spíše jako by vzlykal, než nadával. S námahou se zvedal zpátky na nohy. Měl mokré a špinavé džíny a tričko – spadl zrovna do jediné kaluže široko daleko – a s obličejem staženým bolestí si prohlížel svoji pravou ruku. „Zatraceně!“ vypadlo z něj znovu a bojovně přitom vystrčil bradu. „Zítřka si tě podáme. Na to se můžeš spolehnout.“ S těmito slovy se otočil a odkulhal pryč.

„Emmo?“ zeptal se Oskar do prázdna.

Žádná odpověď. Ale potom se vedle něj konečně ozvalo tiché **zachichotání**. „Docela se bránil, takže nestačilo ho jenom chytit. Musela jsem mu přímo před kaluží nastavit nohu. Myslela jsem, že když spadne do vody, nebude ho to tolik bolet.“

„To je od tebe fakt moc ohleduplné,“ řekl Oskar a zakřivil se. „Díky, zachránilas mě. Tedy pro teď. Ehm... Mrzí mě, že jsem ti předtím nevěřil. Ale zase musíš uznat, že je

